

PART 3: Excerpt from Ursula Le Guin’s “The Ones who Walk Away from Omelas”

At times one of the adolescent girls or boys who go to see the child does not go home to weep or rage, does not, in fact, go home at all. Sometimes also a man or woman much older falls silent for a day or two, and then leaves home. These people go out into the street, and walk down the street alone. They keep walking, and walk straight out of the city of Omelas, through the beautiful gates. They keep walking across the farmlands of Omelas. Each one goes alone, youth or girl, man or woman. Night falls; the traveler must pass down village streets, between the houses with yellow-lit windows, and on out into the darkness of the fields. Each alone, they go west or north, towards the mountains. They go on. They leave Omelas, they walk ahead into the darkness, and they do not come back. The place they go towards is a place even less imaginable to most of us than the city of happiness. I cannot describe it at all. It is possible that it does not exist. But they seem to know where they are going, the ones who walk away from Omelas.

Whole text available at: <http://sites.asiasociety.org/asia21summit/wp-content/uploads/2011/02/3.-Le-Guin-Ursula-The-Ones-Who-Walk-Away-From-Omelas.pdf>

Student 1:

Çocuğu görmeye giden ergenlik çağındaki kızlar ve delikanlılar evlerine ağlayarak ya da öfkeyle dönmezler. Aslında evlerine hiç dönmezler. Bazen, yaşlıca bir adam ve kadın bir iki günlüğüne sessizliğe bürünür ve sonrasında evlerini terk ederler. Bu insanlar sokağa çıkarlar ve bir başlarına yürürler. Yürümeye devam ederler ve Omelas'ın dışına doğru o güzel kapılara ve geçitlere, Omelas'ın tarlaları boyunca yürürler. Her biri tek başına gider, erkeği ya da kızı, adamı ya da kadını. Gece üzerlerine bir çarşaf gibi serilir ve yolcular sarı ışık yansıyan evlerin pencerelerinin olduğu köyün sokaklarından geçerler ve alanın karanlığına doğru giderler. Her biri, dağlara doğru kuzeye ya da batıya giderler. Omelas'ı terk edip karanlığın içine doğru giderler ve bir daha geriye dönmezler. Gittikleri yer çoğumuza göre mutluluğun kentinden daha az hayal edilebilir bir yerdir. Bunu size betimleyemem. Öyle bir yerin olmama olasılığı dahi var. Ancak öyle görünüyor ki o insanlar, Omelas'ı bırakıp gidenler, nereye gittiklerini iyi biliyorlar.

Student 2:

Zaman zaman, çocuğu görmeye giden ergen kızlardan ya da yeni yetme oğlanlardan biri evine ağlamak veya öfke saçmak için gitmez, hatta evine dönmez bile. Ara sıra daha yaşlı bir adam veya bir kadın bir iki gün sessizce kalır, sonrasında evden ayrılır. Bu insanlar sokağa çıkar ve caddenin aşağısına doğru bir başına yürürler. Yürümeye devam ederler, Omelas kentinin çıkışına doğru güzel kapılardan çıkar, ilerlerler. Omelas arazilerinin karşısından yürümeyi sürdürürler. Her biri yalnız gider, bir oğlan ya da bir kız, bir adam veya bir kadın. Gece bastırıldığında; gezginler köy sokaklarından, sarı ışıklarla aydınlatılmış pencereler arasından ilerleyerek tarlaların karanlığına doğru geçmelidirler. Her bir yalnız, batıya ya da kuzeye doğru, dağlara doğru gider. Yürümeyi sürdürürler. Omelas şehriden ayrılır, karanlığa doğru yürür ve geri gelmezler. Varmak üzere oldukları yer çoğumuz için mutluluk dolu bir kentten bile daha az hayal edilebilir bir yerdir. İfade etmesi güçtür. Var olmaması mümkündür. Fakat onlar nereye gittiklerini biliyor gibi ilerlerler, Omelas'ı bırakıp gidenler.